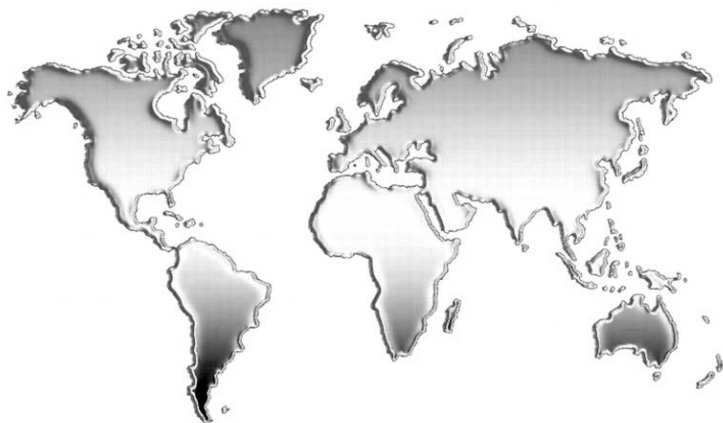

VIJESTI IZ SVIJETA

Adventistička misija za mladež i odrasle

Drugo tromjesečje 2023.

INTEREUROPSKA DIVIZIJA

Nakladnik

Odjel za crkvene službe pri Hrvatskoj konferenciji
Kršćanske adventističke crkve
Prilaz Gjure Deželića 77, 10000 Zagreb

www.AdventistMission.org
www.adventisti.hr

Urednik

Mario Šijan

Prijevod

Mirna Đurin

Korektura

Branka Vukmanić

Umnoženo u uredu nakladnika, 2023.
Za internu uporabu

Dragi voditelju subotnje škole,

Ovo tromjesečje prikazujemo Intereuropsku diviziju, koja upravlja radom Adventističke crkve u dvadeset zemalja: Andori, Austriji, Belgiji, Češkoj, Francuskoj, Njemačkoj, na području Gibraltara, Italiji, Lihtenštajnu, Luksemburgu, Malti, Monaku, Portugalu, Rumunjskoj, San Marinu, Slovačkoj, Španjolskoj, Švicarskoj i Vatikanu.

Ovo veliko područje dom je 337.892.000 ljudi, uključujući 178.378 adventista. To je omjer od jednog adventista na svakih 1.894 ljudi. Omjer je otprilike isti kao i prije tri godine, kad se dar trinaeste subote prikupljao za ovu diviziju i njezine projekte, što ukazuje na stalni izazov upoznavanja u većoj mjeri posvijetovljenih zemalja s Radosnom viješću o Isusovom ponovnom dolasku. Darovi trinaeste subote ovoga tromjesečja pomoći će pet projekata nabrojanih pod naslovom Misijski projekti.

Želite li oživiti vašu subotnju školu, nudimo slike i druga pomagala koja idu uz svako iskustvo. Za slike turističkih mjesta i drugih prizora iz država s područja divizije posjetite posebne internetske stranice za besplatno preuzimanje slika kao što su pixabay.com ili unsplash.com. Slike možete pokazivati slušateljima dok čitate iskustvo, ili ih možete otisnuti u boji kako biste ukrasili prostoriju subotnje škole ili crkvenu oglasnu ploču. Osim toga, možete preuzeti izvješće u PDF-u o činjenicama i aktivnostima iz Intereuropske divizije na bit.ly/eud-2023. Pratite nas na facebook.com/missionquarterlies.

Također možete preuzeti PDF inačicu *Vijesti iz svijeta* na engleskom jeziku na bit.ly/adultmission, kao i videozapise *Mission Spotlight* na bit.ly/missionspotlight.

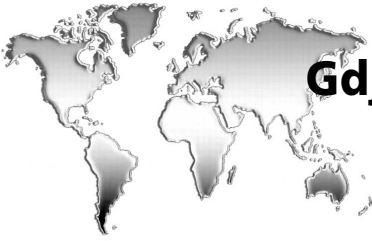
Ako ste pronašli posebno učinkovite načine za dijeljenje misijskih iskustava, javite mi na mcchesneya@gc.adventist.org.

Hvala vam što ohrabrujete ljude da misle na misiju i podupiru je!

Misijski projekti

Darovi trinaeste subote sljedećeg tromjesečja pomoći će pet projekata u Intereuropskoj diviziji:

- ◆ Izgradnju Life centra *Hope*, Lyon, Francuska.
- ◆ Izgradnju osnovne škole, Setubal, Portugal.
- ◆ Izgradnju osnovne škole, Moisei, Rumunjska.
- ◆ Izgradnju centra za aktivnosti nakon škole, Galati, Rumunjska.
- ◆ Uređenje kampa i centra za obuku mladih, Gland, Švicarska.

1. travnja 2023.

Gdje su ljubazni ljudi?

Rumunjska

Mahai je odrastao u obitelji koja ga je poučavala da treba biti ljubazan. Članovi te obitelji bili su puni poštovanja i nisu izgovarali ružne riječi. Bili su i vrijedni. Počeli su od ničice i vrijednim radom postali su vlasnici velikog vinograda u Rumunjskoj.

Iako su prodavali vino koje se proizvodilo u vinogradu, nisu pili.

Mahai je slijedio primjer svojih roditelja. Bio je pošten i nije koristio ružne riječi. Nije pio. Volio se družiti s ljudima koji su bili pošteni, koji nisu izgovarali ružne riječi i koji nisu pili. Ali činilo mu se da je takve ljude teško pronaći.

Mahai je htio upoznati ljubazne ljude u rudniku ugljena u kojem je radio kao inženjer. Ali ostali radnici nisu imali poštovanja prema drugima i govorili su ružne riječi. Također su puno pili.

Volio je odlaziti u crkvu svake nedjelje, i tamo je tražio ljubazne ljude. Ali bio je razočaran vidjevši kršćane koji su bili nepošteni, koristili se ružnim riječima i pili alkohol.

Povjerio se svećeniku o svojem razočaranju.

“Želim upoznati ljubazne ljude, ali u crkvi ih ne nalazim,” rekao je.

Svećenik ga je ohrabrivao da nastavi dolaziti u crkvu.

Ali uskoro je Mahai odlučio da nema potrebe da ide u crkvu. Život vjernika u crkvi ga je razočarao.

Na poslu se Mahai držao načela koja je naučio od svojih roditelja. Bio je pošten, nije psovao i nije pio. Prepoznali su ga kao dobrog vođu te je postao direktor poduzeća i nadgledao je nekoliko tisuća radnika. Kao direktor težio je susresti ne-

koga čiji bi ga način života zadivio. Nitko nije ispunjavao njegova očekivanja.

Nakon uspješne karijere umirovio se u Craiovi, gradu koji se nalazio 230 kilometara zapadno od glavnog grada Rumunjske, Bukurešta. Nadao se da će uživati u svojim zlatnim godinama. Ali dva tjedna nakon njegovog umirovljenja doživio je snažni moždani udar i dospio je u bolnicu.

Nakon nekog vremena vratio se kući i pokušao ponovno izgraditi svoj život. Svakoga je jutro vježbao izvan svoje kuće, pokušavajući ojačati svoje nekad jake ruke i noge. Bio je to velik napor. Također su ga mučile i njegove emocije. Posljedica moždanog udara bila je da je vrlo često plakao.

Njegov susjed Gabriel primijetio je da Mahai vježba izvan kuće i počeo se potajno moliti za njega. Iako dva muškarca nisu nikad razgovarali jedan s drugim, Gabriel je svakoga dana molio za Mahaija. Molio je Boga da tom starijem čovjeku poda tjelesnu i duhovnu snagu.

Nakon tri tjedna Gabriel je došao k Mahaiju i predstavio se. Pozvao je Mahaija da se pridruži maloj molitvenoj skupini i proučavanju Biblije.

Mahaiju su se svidjeli voditelji male skupine. Bili su puni poštovanja, nisu govorili ružne riječi i nisu pili alkoholna pića. Bili su to ljudi za kojima je čeznuo čitav život. Volio je i proučavanja Biblije. Kroz njih je upoznao Božju ljubav.

Danas Mahai ide u adventističku crkvu u Craiovi svake subote.

“Zadivljen sam što sam pronašao mnogo ljubaznih ljudi u adventističkoj crkvi,” kaže on. “Oni ne piju alkohol. Ne govore ružne riječi. To je razlog zašto sam sada u crkvi.”

Raduje se krštenju čim bude tjelesno sposoban. Njegov susjed Gabriel postao mu je bliski prijatelj. Dvojica muškaraca provode dosta vremena zajedno.

Mahaiju je žao što ne može uživati u svojoj mirovini kako se nadao. Njegovo zdravstveno stanje je velika nevolja. Ali ne žali se, zato što sada poznaje Boga.

“Zahvaljujem Bogu na ovakvim okolnostima, iako nemam zdravlje,” kaže.

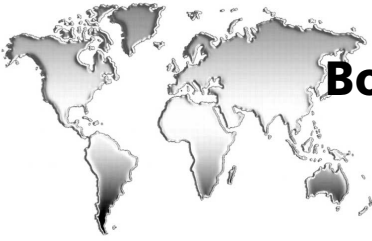
Obrazovanje, uključujući proučavanja Biblije, važan je način na koji adventisti u Rumunjskoj dijele Radosnu vijest o skorom Isusovom dolasku. Dio vaših darova trinaeste subote pomoći će u širenju adventističkog obrazovanja tako što će se otvoriti škola i centar za aktivnosti nakon škole u Rumunjskoj. Hvala vam na vašim velikodušnim darovima!

Povezno s iskustvom

- ◆ Slike povezane s ovim iskustvom preuzmite na Facebooku: bit.ly/fb-mq.
- ◆ Misijske objave i činjenice o Intereuropskoj diviziji preuzmite na: bit.ly/eud-2023.
- ◆ O adventističkom strateškom planu *I will go* (Ja ću ići) čitajte na IWillGo2020.org.
- ◆ Upotrijebite kartu kako biste prikazali mjesta u kojima će se ostvarivati dva misijska projekta — osnivanje osnovne škole i centra za aktivnosti nakon škole — koji će primiti dio darova trinaeste subote. Možete upotrijebiti misijsku kartu (preuzmite je na bit.ly/fb-mq) kako biste prikazali gradove Moisei (osnovna škola) i Galati (centar za aktivnosti nakon škole).
- ◆ Gabriel je pozvao Mahaija da se pridruži maloj skupini u središtu utjecaja *Sola Scriptura*, jednom od pedeset i više takvih središta utjecaja u Rumunjskoj. U njima vjernici održavaju biblijska proučavanja, zdravstvene seminare i druge aktivnosti. Mnogi centri *Sola Scriptura* prodaju vjersku literaturu i zdravu hranu.

Zanimljivosti

Godine 1904. J. F. Hinter (Ginter) poslan je u Bukurešt u Rumunjskoj iz Rusije. On je osnovao prvu crkvu u gradu od šesnaest članova. Zbog snažnog protivljenja službenika Rumunjske pravoslavne crkve, propovjednik Hinter je kasnije prognan. Njegovo mjesto su zauzeli rumunjski propovjednici koje vlast nije mogla protjerati, i koji su imali značajan utjecaj na daljnji razvoj i širenje adventističkog nauka u Rumunjskoj.

8. travnja 2023.

Bog lijepoga i ljubavi

Rumunjska

Kao djevojka, Violeta se bojala Boga. U komunističkoj Rumunjskoj kršćanstvo je bilo zabranjeno, i nitko s Violetom nije razgovarao o Bogu. Osim njezine bake, a baka nije imala ništa ugodnoga reći o Bogu.

“Ako pogriješiš, Bog će te kazniti!” govorila je baka. Violeta je shvatila da je Bog svemoćan, da zna sve i da kažnjava svaku pogrešku koju ljudi načine.

Ali bakina slika Boga suprotstavljala se s ljepotom prirode koju je Violeta promatrala dok je odrastala. U proljeće je vidjela drveće koje je pupalo i listalo, a kasnije rađalo ukusno voće. Gledala je kako lišće otpada u jesen i kako grane ostaju gole cijele zime, dok ponovno ne ožive u proljeće. Shvatila je da se netko mora brinuti za to drveće.

Cvrkut ptica ju je ispunjavao divljenjem. Mislila je kako mora biti netko tko je svaku pticu naučio da cvrkuće posebnu melodiju.

Primijetila je razliku između ljudi i životinja: ljudi mogu rasuđivati, životinje ne mogu. Sposobnost rasuđivanja morala je dolaziti od nekoga tko je stvorio ljude da budu drukčiji od životinja, mislila je. Zaključila je da taj Netko mora biti dobar Stvaratelj. Ali onda se pitala nije li možda Bog koji je stvorio prirodu drukčiji od onoga kojega je ona poznavala.

Kao odrasla, Violeta je odlazila u crkvu, jer je mislila da će u suprotnom biti kažnjena. Nije uživala u crkvi. Palila je svijeće i ljubila idole. Slavila je Boga u strahu i primijetila da i drugi ljudi dolaze u crkvu iz straha. Nije pronalazila sreću u obredima, ali nije mogla prestati. Stalno je čula bakino upozorenje: “Ako pogriješiš, Bog će te kazniti!”

Kad je bila u ranim tridesetima, Violeta je doživjela prometnu nesreću. Tog dana prvi put nije bila vezana u automobilu. Dok se automobil okretao, mislila je da će umrijeti. Vikala je: “Bože, pomози mi!”

Automobil je bio u potpunosti uništen, ali ona je izašla iz auta bez ogrebotine. Bila je preneražena. Svi koji su vidjeli olupinu bili su iznenađeni. Krov automobila prignječio je sjedalo vozača, ali jačina udara bacila ju je na mjesto suvozača. Da je bila vezana u automobilu, sigurno bi poginula.

Dok je gledala olupinu automobila, pristupila joj je neka žena. “Bog vas jako voli,” rekla je. “Ne odgađajte. Tražite i pronađite Ga.”

Violeta je slušala ne vjerujući. Shvatila je da žena govori o drugom Bogu, ne onom ljutitom Bogu kojega je ona poznavala. Počela je tražiti Boga posjećujući različite crkve. Nabavila je vlastitu Bibliju. Željela je upoznati Isusa.

Jednoga ljeta, dok je ljetovala na Crnom moru, primijetila je ženu koja je prodavala knjige na stolicu kraj plaže. Ugledala je niz od pet knjiga o Isusu i zamolila je da joj ih proda.

“Jeste li ikada čitali što od Ellen G. White?” upitala je prodavačica knjiga. Violeta je izjavila da nije. Prodavačica je bila zadivljena što je Violeta htjela kupiti svih pet knjiga niza Veliki sukob, iako nije bila upoznata s djelima Ellen G. White.

“Mogu li vas kasnije nazvati?” upitala je.

Kod kuće je Violeta odmah počela čitati knjigu *Isusov život*. Željela je znati više o Isusu. Nakon kratkog vremena prodavačica Yulia je nazvala Violetu i pozvala je na bogoslužje u mjesnu adventističku crkvu. Violeta je bila oduševljena Yulijom i crkvom. Slavili su Boga lijepoga i Boga ljubavi, čija se slika poklapala s njezinom slikom o Bogu koji je stvorio prirodu i čovječanstvo.

Violeta je predala svoje srce Bogu lijepoga i ljubavi, Bogu Biblije, i pridružila se adventističkoj crkvi. Danas ona drži proučavanja Biblije učeći druge o Bogu lijepoga i ljubavi kojega je upoznala kroz Bibliju.

“Bog je Stvoritelj, Svemogući, i On nas voli,” govori ona. “To je Bog kojega sam tražila kad sam bila dijete. Snažno vjerujem da je Bog ljubav.”

Obrazovanje, uključujući proučavanja Biblije, važan je način na koji adventisti u Rumunjskoj dijele Radosnu vijest o predivnom Stvoritelju koji voli svijet. Dio vaših darova trinaeste subote pomoći će u širenju adventističkog obrazovanja, tako što će pomoći da se otvori škola i centar za aktivnosti nakon nastave u Rumunjskoj.

Povezno s iskustvom

- ◆ Slike povezane s ovim iskustvom preuzmite na Facebooku: bit.ly/fb-mq.
- ◆ Misijske objave i činjenice o Intereuropskoj diviziji preuzmite na: bit.ly/eud-2023.
- ◆ O adventističkom strateškom planu *I will go* (Ja ću ići) čitajte na IWillGo2020.org.
- ◆ Upotrijebite kartu kako biste prikazali mjesta u kojima će se ostvariti dva misijska projekta — osnivanje osnovne škole i centra za aktivnosti nakon nastave — koji će primiti dio darova trinaeste subote. Možete upotrijebiti misijsku kartu (preuzmite je na bit.ly/fb-mq) kako biste prikazali gradove Moisei (osnovna škola) i Galati (centar za aktivnosti nakon škole).
- ◆ Violeta je danas djelatnica u središtu utjecaja *Sola Scriptura* u Rumunjskoj. Vjernici održavaju Biblijska proučavanja, zdravstvene seminare i druge aktivnosti na više od pedeset mjesta diljem države. *Sola Scriptura* je popločala njezin put prema krštenju.

Zanimljivosti

U Transilvaniji je rani misionarski rad odražavao etničku raznolikost na tom području. Adventistička poruka propovijedala se na njemačkom, mađarskom i rumunjskom jeziku.

15. travnja 2023.

Uhićena u zrakoplovnoj luci

Španjolska

Dva dana prije nego što se Carmen ukrkala na međunarodni let, kleknula je kraj svojega kreveta i tražila Božju zaštitu. Djevojka, još uvijek tinejdžerica, nije se molila godinama. Nije bila sigurna zašto je tada imala potrebu za molitvom. Ali bila je ispunjena očajem i izlila je svoje srce Bogu u molitvi.

“Bože, zaštititi me i pobrini se za mene,” molila se Carmen. “Vodi me jer ovo činim iz očaja. Nemoj dopustiti da me policija uhvati.”

Te noći usnila je san. Sanjala je da ju je policija uhitila i stavila joj lisice. Kad se probudila, zaključila je da taj san nije bitan.

Dan kasnije ukrkala se na prekontinentalni let iz Brazila u Španjolsku. Carmen je drhtala za vrijeme leta od dvanaest sati. Bila je preplašena. Sjetila se kako je pokušala otići na put mjesec dana ranije, ali nakane joj nisu uspjele. Sjetila se kako joj je majka rekla mnogo puta: “Vrati se Bogu dok još ima vremena.” Molila se svih dvanaest sati. “Bože, daj mi mir, daj mi zaštitu. Smiri moje srce,” molila se. Zamolila je Boga za vodstvo.

“Molim Te, ispuni svoju volju u mojem životu,” molila se. Kad je došla u Madrid, glavni grad Španjolske, Carmen je predala svoju putovnicu imigracijskim službenicima i prošla kroz kontrolu putovnica bez ikakvih problema. Ali kad je uzela svoj kofer na odjelu za podizanje prtljage, zaustavila ju je policija.

“Slijedi nas,” rekao je policajac. Carmen je slijedila policajce u prostoriju, gdje su joj rekli da je njezin kofer pro-

vjeren i da se u njemu prenosi nešto ilegalno. Stavili su joj lisice na ruke. "Uhićeni ste," rekao je policajac. Carmen se sjetila svojeg sna. Tiho je zamolila Boga za oprost. Ali ništa nije mogla učiniti. Policajci su je sa zrakoplovne luke odvezli izravno u zatvorsku ćeliju.

Suđenje je trajalo četiri mjeseca, i Carmen je bila osuđena na šest godina zatvora. Nije imala obitelj u Španjolskoj. Nije imala prijatelje. Nikoga nije poznavala. Upitala se: "Zašto se ovo događa meni? Zašto sam ovdje?" Bilo je to bolno iskustvo. Ona i mnogi drugi zatvorenici mislili su da su u zatvoru jer ih Bog kažnjava. Bilo je teško nadati se.

Jednoga dana je jedna zatvorenica pozvala Carmen na proučavanje Biblije. "Posjećuju nas ljubazni ljudi iz crkve," rekla je zatvorenica. "Nude proučavanje Biblije. Pođi sa mnom!"

Carmen je otišla na proučavanje Biblije i upoznala Juliju i Santosu, dvije adventistice od njih deset koje su redovito posjećivale zatvor. Bilo je to njezino prvo upoznavanje s adventistima.

Sviđale su joj se adventistice. Osjećala se dobrodošlo i prihvaćeno. Osjetila je osjećaj zaštićenosti. Dok su zajedno proučavale Bibliju, počela je osjećati Božju prisutnost u svojem životu. Posebno je voljela čitati sljedeće retke:

"Jahve je pastir moj: ni u čem ja ne oskudijevam; na poljanama zelenim on mi daje odmora. Na vrutke me tihane vodi i krijepi dušu moju. Stazama pravim on me upravlja radi imena svojega. Pa da mi je i dolinom smrti proći, zla se ne bojim, jer si ti sa mnom. Tvoj štap i palica tvoja utjeha su meni." (Psalam 23,1-4)

Carmen se više nije osjećala samom. Počela se nadati. Nakon što je krenula s proučavanjem Biblije, njezin je život postajao bolji i bolji. Dobila je željeni posao u zatvoru i uskoro je puštena zbog dobrog vladanja. Odslužila je samo tri od ukupno šest godina.

"Sada sam slobodna," kaže Carmen. "Moj život je bio obnovljen. Sada studiram i nastavljam sa životom. Uvijek ću

vjerovati Bogu, jer Bog dolazi na prvo mjesto u mojem životu.”

Carmen se redovno vraća u zatvor kako bi ohrabrila prijateljicu zatvorenicu. Govori joj: “Uvijek se moraš pouzdati u Boga jer je s Njim sve moguće.”

Carmen zahvaljuje Bogu što je bila u zatvoru. Kaže kako je Bog čuo njezine uplašene molitve na prekoceanskom letu od dvanaest sati prema Španjolskoj. Bog je nije poštudio zatvora, ali je ispunio njezinu molbu da ispuni svoju volju u njezinom životu. Doveo ju je u blizak odnos sa sobom.

“Sramim se svojih pogrešaka, ali želim da moj primjer služi drugima kao pouka,” kaže. “Kad molite Boga za Njegovu volju u vašem životu, strpljivo čekajte da odgovori, jer hoće.”

Dio darova trinaeste subote prije tri godine bio je namijenjen Adventističkom koledžu Sagunto u Španjolskoj, u sklopu kojega studenti također propovijedaju zatvorenicima. Hvala vam na vašim darovima koji pomažu u širenju nade!

Povezno s iskustvom

- ◆ Slike povezane s ovim iskustvom preuzmite na Facebooku: bit.ly/fb-mq.
- ◆ Misijske objave i činjenice o Intereuropskoj diviziji preuzmite na: bit.ly/eud-2023.
- ◆ O adventističkom strateškom planu *I will go* (Ja ću ići) čitajte na IWillGo2020.org.
- ◆ Carmen je pseudonim korišten kako bi se sačuvala djevojčina privatnost dok gradi svoj život u Bogu. Fotografija uz iskustvo prikazuje Carmeninu ruku.

Zanimljivosti

Frank Bond i njegov brat Walter, koji su došli iz Kalifornije, volontirali su u adventističkom pionirskom radu u Španjolskoj u ljeto 1903. godine, smješteni u Barceloni, glavnom gradu Katalonije. Znali su malo govoriti španjolski, ali otkrili su da ljudi tamo govore katalonski. Nepokolebani, oni su krenuli s radom. U listopadu su se preselili u obližnji grad Sabadell, u kojem su otvorili školu. U lipnju 1904. godine kršteno je prvih troje ljudi.

22. travnja 2023.

Sijanje sjemena u Španjolskoj

Španjolska

Prve subote su Iván i Delia sami slavili Boga u svojem domu u španjolskom gradu bez adventističke crkve. Ali misionarski par je bio odlučan da se to promijeni.

Iván dolazi iz Meksika, a Delia iz Kube. Stigli su u Španjolsku prije godinu dana, baš kad je vladala pandemija COVID-19, kako bi poduprli adventističke pastore u Barceloni. Kako se država počela otvarati nakon izolacije, Iván i Delia su pozvani da osnuju crkvu u gradu Segoviji, koji se nalazi devedeset minuta automobilom od Madrida.

Prve subote čitali su Bibliju u svojem domu. Iván je svirao gitaru i pjevali su. Iako ih je bilo samo dvoje, imali su nadu. Dobili su ime bake koja je pokazala zanimanje za proučavanje Biblije. Nekoliko dana kasnije, Delia je nazvala baku i njih dvije su počele proučavati. Sljedeće subote Iván i Delia nisu sami slavili Boga u svojem domu. Pridružila im se baka i njezin četverogodišnji unuk.

Proučavanja su trajala mjesec dana. Tada se broj ljudi koji su se sastajali subotom povećao na petero ljudi. Baka je u kućnu crkvu dovela svoju snahu, majku četverogodišnjeg unučića. Baka je izrazila nezadovoljstvo jer dječakov otac Lucas nije htio doći.

Iván je upitao baku za Lucasov broj mobitela i poslao mu poruku: "Voljeli bismo pozvati tebe i tvoju ženu na ručak."

Nekoliko dana kasnije dva su para zajedno ručala i šetala parkom. Tijekom šetnje Lucas je spomenuo kako će uskoro navršiti dvadeset i dvije godine.

Iván i Delia odlučili su iznenaditi Lucasa i njegovu obitelj rođendanskom proslavom. Delia je ispekla tradicionalnu tortu

tres leches (mliječnu tortu), ukrasila je svijetlozelenom glazurom te crvenim cvjetovima i zelenim listićima.

Lucas je bio jako iznenađen. Nikad prije nije slavio svoj rođendan uz tortu i zabavu. Delia se izenadila saznajući da mu je to prva rođendanska proslava. Lucasu se svidjela torta i proslava. Nije se mogao prestati smiješiti. Bio je jako sretan. I njegova je žena bila sretna. Četverogodišnji sin i baka također su uživali u zabavi.

Nakon toga Lucas je pitao može li se priključiti skupini za proučavanje Biblije, a tada je počeo dolaziti subotom u kućnu crkvu. Broj ljudi koji su se sastajali subotom povećao se na šest: Iván, Delia, baka, četverogodišnji unuk, snaha i Lucas. Iván je svirao gitaru i svi su radosno pjevali.

Baka, Lucas i drugi pozvali su svoje prijatelje da im se pridruže u pjesmi, i neki su doista došli. Tada je došao i djed kako bi slušao glazbu.

U godinu i pol grad bez adventista postao je grad s trideset ljudi koji su se okupljali subotom u kućnoj crkvi. Osamnaestero ljudi proučava Bibliju, a šestoro ljudi se krstilo. U tijeku su planovi za iznajmljivanje crkvene zgrade.

“Tražimo zgradu jer broj članova raste,” kaže Iván. “Želimo crkvu za subotnja bogoslužja i kao središte utjecaja, u kojoj bismo mogli raditi za zajednicu tijekom tjedna,” dodaje Delia.

U Španjolskoj je mnogo gradova u kojim nema adventista. Hvala vam na vašim darovima trinaeste subote prije tri godine koji su prikupljeni za Adventistički koledž Sagunto, u kojem se podučava ljude dijeliti Radosnu vijest o Isusovom skorom povratku u državi i šire.

Povezno s iskustvom

- ◆ Slike povezane s ovim iskustvom preuzmite na Facebooku: bit.ly/fb-mq.

- ◆ Misijske objave i činjenice o Intereuropskoj diviziji preuzmite na: bit.ly/eud-2023.
- ◆ O adventističkom strateškom planu *I will go* (Ja ću ići) čitajte na IWillGo2020.org.
- ◆ Znajte da je ime Lucas pseudonim.

Zanimljivosti

- ◆ U 1960-ima je Angel Codejón, predsjednik Adventističke crkve u Španjolskoj, započeo s radom u području vjerske slobode. Kao rezultat, crkva je počela dobivati službena dopuštenja za rad svih bogomolja i održavanja bogoslužja. S novim španjolskim ustavom crkva je dobila potpunu slobodu u listopadu 1978. godine. Mladići više nisu strahovali da će biti zatvoreni ako ostanu vjerni svojoj vjeri dok služe vojni rok.
- ◆ Adventistički koledž Sagunto (Centro Universitario Adventista de Sagunto) osnovan je 1965. u španjolskoj pokrajini Valenciji, na istočnoj obali zemlje. Sagunto nudi studij teologije, kao i tečajeve španjolskog jezika, glazbeni studij te likovnu akademiju.

29. travnja 2023.
Reklama za izviđače
Španjolska

Loidin svijet se raspao kad je imala dvanaest godina i kad su se njezini roditelji rastali. Njezini su roditelji bili adventisti. I baka i djed su bili adventisti. Loida je odrastala kao adventistica. Ali kad su joj se roditelji rastali, prestali su dolaziti u crkvu. Njezin otac je izbačen iz članstva crkve.

Loida se osjećala uzrujano. Mislila je kako crkva nije smjela izbaciti njezinog oca iz članstva. Kad je razgovarala o svojim ljutitim osjećajima, vjernici su joj rekli kako je njezin otac sagriješio. U to vrijeme Loida je bila vjerna izviđačica koja se spremala za krštenje. Neki vjernici crkve pitali su se je li spremna za krštenje s obzirom da je izražavala takve osjećaje.

“Možda bi trebala malo pričekati i potražiti odgovore na svoja pitanja,” rekao joj je jedan vjernik.

Loida je odlučila da se neće krstiti. Prestala je dolaziti u crkvu. Na njezino razočaranje, nitko je nije nazvao kad je otišla — ni pastor, ni ikoji vjernik. Željela je da je netko upita je li dobro, ili da je ohrabri da nastavi proučavati Bibliju u pripremi za krštenje. Ali nitko je nije nazvao.

Prošlo je trideset godina. Loida se udala, postala udovica, pa se preudala.

Jednoga dana Loida je pregledavala društvene mreže na kompjutoru, kad je ugledala reklamu za izviđački kamp. Kao bivša izviđačica bila je radoznala i htjela je saznati više. Pitala se zašto je baš naišla na izviđačku reklamu. Nije imala prijatelja adventista niti ikojih drugih veza s crkvom na društvenim mrežama.

Loida je pritisnula na poveznicu reklame i vidjela je videa s nedavnih kampova. Plakala je dok je gledala videa. Prisjetila

se odlazaka u crkvu i prisustvovanja izviđačkim sastancima. U njoj je rasla snažna želja da se ponovno poveže s Bogom.

Dok je tražila više podataka na internetu o Adventističkoj crkvi, saznala je kako crkva ima mnogo sadržaja na internetu, uključujući propovijedi. Provela je čitav tjedan gledajući propovijedi, programe molitvenog tjedna i druge crkvene događaje. Neke od videa pokazala je svojoj osmogodišnjoj kćeri Valeriji.

“Bila sam dio te crkve,” rekla joj je. Valeria je bila oduševljena videima izviđačkih kampova.

“Mama, zašto više ne ideš u tu crkvu?” upitala je.

Loida je shvatila da nema odgovor.

“Ne znam,” rekla je.

Kad je prestala ići u crkvu kao djevojčica, mislila je da ima mnogo razloga. Ali kao odrasla osoba shvatila je da nije imala niti jedan dobar razlog.

Valeria je pitala smije li ići na izviđački kamp. Loida se nije mogla sjetiti ikoga iz crkve koga bi mogla tražiti za pomoć, ali onda se sjetila stare prijateljice iz crkve. Prijateljica je pomogla majci i kćeri da odu na izviđački kamp koji se oglašavao na društvenim mrežama.

Bilo je to predivno iskustvo! Za Loidu je bilo najljepše što se njezina kći dobro uklopila s drugom djecom. Nakon kampa su ona i njezina kći odlučile proučavati Bibliju. Dvije godine kasnije Loida je predala svoje srce Isusu činom krštenja. Bila je presretna!

Danas Valeria ima deset godina i proučava Bibliju u nadi da će se jednoga dana krstiti. Loida ima svoje vlastite snove. Ona i Valeria žive u malom mjestu s nekoliko adventista u blizini. Voljela bi se preseliti u Sagunto, gdje ima više adventista, kako bi bila više uključena u crkvene aktivnosti i kako bi njezina kći mogla pohađati adventističku školu.

Sretna je što se reklama izviđača pojavila na njezinom kompjutoru i sadržaju društvenih mreža. “Trideset godina osjećala sam da nešto nedostaje u mojem životu,” kaže ona. “Sada kad sam se vratila u crkvu, moj je život potpun.”

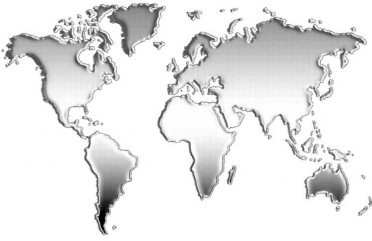
Dio darova trinaeste subote prije tri godine pomogao je Adventističkom koledžu Sagunto, na čijem se imanju nalazi škola u koju bi Loida željela upisati svoju kći. Hvala vam na vašim darovima koji pomažu u širenju nade.

Povezno s iskustvom

- ◆ Slike povezane s ovim iskustvom preuzmite na Facebooku: bit.ly/fb-mq.
- ◆ Misijske objave i činjenice o Intereuropskoj diviziji preuzmite na: bit.ly/eud-2023.
- ◆ O adventističkom strateškom planu *I will go* (Ja ću ići) čitajte na IWillGo2020.org.

Zanimljivosti

- ◆ S više od 570 milijuna ljudi koji govore španjolski, taj je jezik samo iza mandarinskog kineskog jezika. Španjolska, s većinom latinoameričkih zemalja i Ekvatorijalnom Gvinejom služi se tim jezikom. Ukupno dvadeset i jedna nacija svakodnevno govori španjolski.
- ◆ Ekspediciju koja je isplovljavala iz Seville 1519. godine, i koja je trebala pronaći put do istočne Azije kroz Ameriku i preko Pacifika, vodio je Ferdinand Magellan. Iako je Magellan bio Portugalac, posao je završio španjolski moreplovac Juan Sebastian Elcano, 1522. godine.
- ◆ Umjesto zubić vile, Španjolci imaju zubić miša, zvanog Ratoncito Pérez (Mali Miš Pérez). Iako se on prvi put pojavljuje u narodnim pričama usmene tradicije, autor Luis Coloma pretvorio ga je u trgovca zubima u priči napisanoj za osmogodišnjeg kralja Alfonsa XIII., 1894. godine.

6. svibnja 2023.
Čovjek s Biblijama
Španjolska

Remus je poznat kao čovjek Biblije. Bio je medicinski tehničar, a njegova supruga je bila arhitektica. Vodili su lagodan život u Francuskoj s troje djece. Izgledalo je da imaju sve što trebaju da bi bili sretni. Ali nešto je nedostajalo. Remus je čeznuo da može ponoviti molitvu koju je Isus uputio svojem Ocu: “Ja tebe proslavih na zemlji dovršivši djelo koje si mi dao izvršiti.” (Ivan 17,4) Remus je želio proslaviti Boga svojim životom. Ali kako?

Pitao se ne bi li njegova misija trebala biti slična Isusovoj kad je izjavio u sinagogi: “Duh Gospodnji na meni je jer me pomaza! On me posla blagovjesnikom biti siromasima, proglasiti sužnjima oslobođenje, vid slijepima, na slobodu pustiti potlačene, proglasiti godinu milosti Gospodnje.” (Luka 4,18.19)

Remus je čitao kako je Isus ostavio upute svojim učenicima: “Podite dakle i učinite mojim učenicima sve narode krs-teći ih u ime Oca i Sina i Duha Svetoga i učeći ih čuvati sve što sam vam zapovjedio!” (Matej 28,19.20)

Tada je u knjizi Ellen G. White *Literarni evanđelist* pročitao da “ako se ispravno obavlja, rad s literaturom je misio-narski rad najvišeg reda...” (str. 11)

Remus je odlučio postati literarnim evanđelistom. Htio je biti netko tko, kako on kaže, “želi prodati knjige ljudima koji ih ne žele kupiti”.

Remus i njegova obitelj su se preselili u Galiciju, visoko posvjetovljeno područje u Španjolskoj. Među stanovništvom od približno tri milijuna ljudi, samo je petstotinjak adventista koji pohađaju bogoslužja u pet mjesnih crkava.

Remus je počeo prodavati Biblije i druge knjige na tržnica-ma, gdje su se ljudi okupljali kako bi kupili proizvode s obi-

teljskih poljoprivrednih gospodarstava, odjeću, igračke, knjige i rabljene stvari. Kako je prodavao knjige na štandu, ljudi su ga počeli nazivati čovjekom s Biblijama.

Dok je jednom prodavao na tržnici, Remus je ugledao kolegu prodavača kako također prodaje knjige. Prišao je čovjeku i započeo razgovor.

Muškarac očito nije htio razgovarati, ali nije imao priliku niti odbiti.

“Ima nešto čudno u vezi s tobom,” napokon je rekao muškarac.

Nakon mnogo razgovora na tržnici, muškarac je pristao postaviti nekoliko Remusovih knjiga na svoj štand za prodaju.

Kao dar zahvalnosti Remus mu je poklonio Bibliju.

Muškarac je kod kuće čitao Bibliju i izrazio Remusu želju za proučavanjima Biblije. Nakon nekoliko mjeseci predao je svoje srce Isusu. Danas taj muškarac pokušava uvjeriti svoju kći, sestru i majku da također prihvate Isusa.

On i Remus su prijatelji, i gdje god se sretnu on ga zazove: “Hej, čovječe s Biblijama!” Ponekad se Remusove knjige prodaju same od sebe. Jednom ga je netko zaustavio dok je nosio nekoliko Biblija na ulici. “Je li to Biblija?” upitao je stranac. “Da, prodajem Biblije,” odgovorio je Remus. “Koliko stoji jedna?” “Deset eura”, rekao je. “Daj mi jednu, molim te. Kupit ću jednu.” U tom slučaju Remus nije morao ništa učiniti da bi prodao Bibliju. Samo je morao izaći iz svoje kuće. “Bog je prodao Bibliju,” kaže Remus.

Drugom prilikom je Remus putovao stotinu i dvadeset kilometara kako bi došao na jednu tržnicu. Na njegovo zadovoljstvo, prodao je mnogo knjiga toga dana. Ali kako je padala noć, primijetio je da nije prodao dovoljno kako bi platio gorivo za povratak.

Pitao se: “Je li se isplatilo putovati?” Tada mu je pristupio devedesetogodišnji starac. “Imate li Bibliju?” upitao je čovjek. Htio je znati je li moguće da Isus voli i njega. Remus je radošno govorio o Isusu i Njegovoj ljubavi.

Sa suzama u očima, dva su muškarca razgovarala o Isusovoj ljubavi. Tada je starac kupio Bibliju.

Doista, nikada nije kasno upoznati Isusa. Susret sa starijim muškarcem i dijeljenje Isusove ljubavi s njim bilo je vrijedno putovanja na tržnicu. Remus se nada da će vidjeti čovjeka s Isusom na Nebu.

Remus je sretan što može služiti Bogu u Španjolskoj. “Mnogo ljudi je u potrazi za Kruhom života,” kaže on. “Možemo im pomoći tako što ćemo im dati Bibliju.” Sretan je što ga svi znaju kao čovjeka s Biblijama.

U Španjolskoj ima mnogo gradova bez adventista. Hvala vam na vašim darovima trinaeste subote prije tri godine, koji su darovani Adventističkom koledžu Sagunto kako bi pomogli u poučavanju ljudi u širenju Radosne vijesti o Isusovom skorom povratku u Španjolskoj i šire.

Povezno s iskustvom

- ◆ Slike povezane s ovim iskustvom preuzmite na Facebooku: bit.ly/fb-mq.
- ◆ Misijske objave i činjenice o Intereuropskoj diviziji preuzmite na: bit.ly/eud-2023.
- ◆ O adventističkom strateškom planu *I will go* (Ja ću ići) čitajte na IWillGo2020.org.

Zanimljivosti

- ◆ Feničani su došli u Španjolsku u osmom stoljeću prije Krista i nazvali su poluotok “Span”, ili skrivena zemlja.
- ◆ El Restaurante Botín otvoren je u Madridu 1725. godine i najstariji je restoran na svijetu.

13. svibnja 2023.

Hrabri plan za bijeg

Italija

Georgio je skovao plan za koji je bio uvjeren da je savršeno razrađen za bijeg iz komunističke Rumunjske. Gledao je sretno ljude dok su se ukrcavali na vlakove u Rumunjskom glavnom gradu Bukureštu, na put iz zatvorene države u glavni grad Francuske, Pariz. Dok ih je promatrao, primijetio je otvor između stropa i krova putničkih vagona. Bilo je dovoljno prostora da se tamo sakrije mladić.

Nije mogao na vlak bez karte, ali svaki se vlak za Pariz zaustavljao na nekoliko minuta nakon što je krenuo sa željezničkog kolodvora. Bilo bi to dovoljno vremena za njega da pretrči prugu, popne se na vagon i uvuče se u prostor između stropa i krova. Bijeg iz Rumunjske smatrao se prekršajem. Ako bi bio uhvaćen na djelu, završio bi u zatvoru. Ali 1982. godine imao je samo dvadeset godina i čeznuo je za novim životom.

Mislio je da je prvi koji dolazi s takvim planom bijega. Ali nije bio. Čuvari su predvidjeli njegov hrabri pokušaj bijega i uhvatili su ga. Georgio je bio podvrgnut ispitivanju dva tjedna. Vlasti su ga ispitivale je li antikomunist i ima li ikakve tajne koje je htio odnijeti izvan zemlje. Onda je odveden u zatvor da čeka saslušanje na sudu.

Georgio je bio ateist i nije vjerovao u Boga. Iako je odbacivao ideologiju vladajućih, vlasti su ga uvjerile kako je bolje biti ateist nego kršćanin. Smatrao je da samo glupi ljudi vjeruju u Boga.

U zatvoru je Georgio po prvi put upoznao adventista. Mladić je bio sličnih godina kao i on. Bio je unovačen u vojsku i zatvoren jer je odbijao raditi subotom. Georgio je primijetio

kako se mladić ponašao drukčije. Činio se kao dobra osoba. Njih dvojica su počeli razgovarati. Na Georgijevo iznenađenje, mladić nije bio glup, iako je vjerovao u Boga.

Zatvorenik adventist ga je upoznao s Biblijom, koja je bila zabranjena u Rumunjskoj.

Georgio je bio radoznao i htio je saznati više, te je odlučio pronaći Bibliju kad bude pušten na slobodu. Sate nakon što je donio tu odluku, Georgio je odveden na saslušanje u vezi s njegovim pokušajem bijega. Znao je da se suočio s teškom osudom koja bi trebala obeshrabriti druge da pokušaju to isto. Već je bio dva mjeseca u zatvoru.

Ali sutkinja je donijela neuobičajenu odluku. "Bit ćeš oslobođen odmah," rekla je.

Državni tužitelj se bunio. "Ali počinio je zločin protiv države!" rekao je.

Sutkinja nije pokleknula. Okrenuvši se policajcu koji je doveo Georgija na sud, upitala ga je: "Kad ga možete osloboditi?"

"Bit će slobodan sutra", odgovorio je policajac.

Dok je Georgio bio otpraćen natrag u zatvor, policajac mu je sa strahopoštovanjem rekao: "Sigurno poznajete nekoga na visokom položaju."

Georgio je umalo rekao kako ne poznaje nikoga. Ali onda je shvatio da postoji Netko na Nebu tko mu možda pomaže. Georgio nije bio oslobođen sljedeći dan. Niti dan nakon toga. Nakon šest dana njegov prijatelj adventist ga je upitao: "Jesi li siguran da je sutkinja rekla da ćeš biti odmah pušten?"

U tom se trenutku Georgio sjetio svoje odluke da proučava Bibliju nakon što bude pušten. Odlučio je početi s proučavanjem već u zatvoru, uz pomoć svojeg prijatelja adventista. Dok je svojem prijatelju priopćivao svoju odluku, prišao im je zatvorski čuvar. "Sutra si oslobođen svojih zatvorskih dužnosti," rekao je. "Ostat ćeš u svojoj ćeliji jer ćeš biti pušten na slobodu."

I to se dogodilo.

Georgio je održao svoje obećanje Bogu. Pronašao je adventističku crkvu i počeo dolaziti na bogoslužja svake subote. Njegov se život promijenio. Više nije imao želju napustiti Rumunjsku. Otkrio je nešto važnije — slobodu u Isusu. Bio je sretan.

Danas Georgio živi u Italiji i vjeran je član rumunjske adventističke crkve u Rimu. On i njegova supruga imaju troje odrasle djece i osmero unučadi. Napustio je Rumunjsku nakon pada komunizma. Ni danas Georgio ne može objasniti zašto ga je sutkinja oslobodila. Siguran je da je Bog djelovao.

Georgio je ostao u kontaktu s bivšim zatvorenikom adventistom, njegovim prijateljem koji je sada vlasnik građevinske tvrtke. Zbog odluke da ne prekrši subotu, prijatelj adventist se suočio s kaznom zatvora u trajanju od dvije godine. Ali bio je oslobođen pod predsjedničkom amnestijom dva mjeseca nakon Georgija. Bio je u zatvoru godinu dana.

Georgio je mršavi šezdesetogodišnjak sa sijedom kosom i blagim osmijehom. Njegovo lice ne govori ništa o njegovom posebnom iskustvu s Bogom. Kako biste saznali njegovu životnu priču, morali biste razgovarati s njime. To je jedan od razloga zašto Georgio voli upitati ljude da podijele svoja životna iskustva.

“Zbog ovog iskustva volim pozivati ljude u naš dom, da bismo čuli njihove životne priče,” kaže. “Ne možete znati što se nalazi iza lica ljudi.”

Hvala vam na vašim darovima trinaeste subote koji pomažu u širenju Radosne vijesti o slobodi u Isusu u Italiji, Rumunjskoj i diljem Intereuropske divizije, koja će primiti darove trinaeste subote ovoga tromjesečja.

Povezno s iskustvom

- ◆ Slike povezane s ovim iskustvom preuzmite na Facebooku: bit.ly/fb-mq.

- ◆ Misijske objave i činjenice o Intereuropskoj diviziji preuzmite na: bit.ly/eud-2023.
- ◆ O adventističkom strateškom planu *I will go* (Ja ću ići) čitajte na IWillGo2020.org.
- ◆ Ohrabrite slušatelje da jedni s drugima podijele svoje životne priče o Božjoj sili koja mijenja život, te da oni zamole druge da ispričaju svoja iskustva.

Zanimljivosti

Italija je bila prva država u Europi u kojoj su se propovijedale adventističke doktrine. Michael Belina Czechowski, bivši poljski svećenik, nakon što nije uspio nagovoriti američke adventiste da ga pošalju u Europu, uvjerio je drugu denominaciju koja ga je sponzorirala, te je stigao u Italiju 1864. godine.

20. svibnja 2023.

Iz Los Angelesa u Rim

Italija

Melanie je bila djevojka koja se voljela zabavljati, nakon što je diplomirala na Sveučilištu u Los Angelesu. Voljela je putovati i uživati. Upravo je bila u Rimu kad je primila telefonski poziv i obavijest da je njezin mlađi brat, dvadesetogodišnji Randy, poginuo. On je bio najmlađi u peteročlanoj obitelji, a ona je s njim bila vrlo bliska. Njegovo je tijelo pronađeno kako pluta u bazenu u pet sati ujutro. Medicinski stručnjaci su sumnjali na srčani udar. Nije bilo dokaza o kaznom djelu.

Melanie se slomljenog srca vratila kući u Los Angeles da potraži odgovore zašto je Randy umro. Pitala se o smrti i što se događa ljudima nakon što umru. Pitala se koji je smisao života. Počela je još više izlaziti na zabave kako bi pobjegla od svoje boli.

Tada ju je jedna od njezinih sestara, koja se zanimala za glumu, pozvala da krene na satove glume. "To je dobar način da se ispušeš i da se suočiš sa svojom boli," rekla je.

Melanie je počela polaziti satove glume i počela je s glumom. Zaljubila se u Talijana te se preselila u Italiju. Dvije i pol godine kasnije prekinuli su vezu i Melanie se vratila svojem životu zabave dok je slijedila svoju glumačku karijeru.

Ali osjećala je sve veću prazninu u svojem životu zabave. Svakoga se jutra budila tužna. Činilo se da joj smisao života izmiče. Pitala se djeluju li duhovne sile na ovom svijetu. Pitala se tko upravlja svijetom. Vidjevši toliko zla u svijetu, istraživala je okultizam.

Jednoga dana slučajno je na Youtubeu naišla na propovijed o Danielu i biblijskim proročanstvima. Zanimalo ju je i

otvorila je svoju Bibliju da provjeri govori li predavač istinu. Pretražila je povijest Babilona, Medo-Perzije, Grčke i Rimskog Carstva. Sve se poklapalo s onim što je čula u propovijedi.

“Ovo je sve istina,” šapnula je. Pala je na koljena plačući. Osjećala se kao da ne pripada ovome svijetu, nego nekom drugom. Predala je život Isusu.

“Zabave me više ne ispunjavaju, niti droga, niti alkohol,” molila se. “Ne mogu više tako živjeti. Radije bih umrla. Bože, moraš nešto promijeniti u mojem životu i u meni. Ne mogu izdržati.”

Nastavila je gledati predavača na Youtubeu, za kojeg je otkrila da je adventist. Uspoređivala je njegove propovijedi s Biblijom. Vjerno je čitala Bibliju. U svojem domu počela je svetkovati subotu.

Nakon dvije godine osjećala je kako bi trebala svetkovati subote u crkvi. Preko interneta pronašla je adventističku crkvu blizu svojega doma. Prvoj osobi koju je tamo zatekla, starijem muškarcu, rekla je kako se želi krstiti.

“Dobar dan,” rekla je. “Trebala bih se krstiti.”

Stariji je čovjek bio iznenađen.

“O čemu govorite?” upitao ju je.

Objasnila mu je da čita Bibliju dvije godine i slijedi njezina učenja.

“Spremna sam za krštenje,” rekla je.

Nakon krštenja, Melanijin se život nije promijenio preko noći. Još je uvijek odlazila na zabave i pokušavala uklopiti svoj novi život u stari. Ali ono što je nekad voljela raditi postalo joj je dosadno. Ono za što je nekoć mislila da je dosadno, postalo joj je zanimljivo. Doživljavala je postupak posvećenja.

Sveti Duh ju je ispunjavao.

“On ima mnogo posla, ali On radi na meni,” govorila je Melanie.

Danas Melanie zna kako je smrt posljedica grijeha (Rimljanima 6,23). Zna da kad ljudi umru, spavaju u grobovima do Isusovog drugog dolaska (1. Solunjanima 4,15-17). Kaže kako

je pronašla smisao života, a to je dijeljenje svoje ljubavi prema Isusu i nade u Njegov skori povratak. Daniel 12,3 kaže: “Umnici će blistati kao sjajni nebeski svod, i koji su mnoge učili pravednosti, kao zvijezde navijeke, u svu vječnost.”

Melanie ostavlja crkvene traktate i zdravstvene časopise na sjedalima autobusa i u restoranima u Rimu. U teretani ostavlja kartice s podacima o crkvi i adventističkom radiju. Veseli se što će vidjeti Isusa i biti ujedinjena sa svojim mlađim bratom Randyjem.

“Moja nada je da ću jednoga dana opet vidjeti Randyja,” kaže Melanie.

Hvala vam na vašim darovima subotnje škole koji pomažu u širenju Radosne vijesti o Isusovom skorom povratku — u Italiji i diljem Intereuropske divizije koja će primiti darove trinaeste subote ovoga tromjesečja.

Povezno s iskustvom

- ◆ Slike povezane s ovim iskustvom preuzmite na Facebooku: bit.ly/fb-mq.
- ◆ Misijske objave i činjenice o Intereuropskoj diviziji preuzmite na: bit.ly/eud-2023.
- ◆ O adventističkom strateškom planu *I will go* (Ja ću ići) čitajte na IWillGo2020.org.

Zanimljivosti

Legenda kaže: bacite novčić u fontanu Trevi i vratit ćete se u Rim. Turisti bacaju u fontanu otprilike 3.000 eura u sitniju svakog dana. To je oko milijun eura svake godine. Sav novac se daje u dobrotvorne svrhe.

27. svibnja 2023.

U zatvoreništvu s radijom

Portugal

Netko je Paulu dao mali radioprijamnik u zatvoru, u Portugalu. Radioprijamnik je bila jedina stvarčica koju je Paulo, dobro obrazovani znanstvenik, imao da ga zabavlja. Počeo je pretraživati radijske postaje. Ali, jedina postaja koju je radio hvatao bila je adventistička radijska postaja. Paulo je morao stajati na određenom mjestu uz prozor kako bi uhvatio signal za nju. Počeo je slušati adventističke programe.

Jednoga dana netko je s radija ponudio besplatan primjerk knjige Ellen G. White *Veliki sukob*. Paulo je zatražio knjigu i primio je poštom.

Nakon nekog vremena premješten je u drugi zatvor, ali nije bio sretan jer to mjesto nije bilo ono na kojem se nadao da će biti. Ali novi zatvor je bio bliži adventističkoj radijskoj postaji pa je mogao bolje birati programe.

Paulo je poslao dugo pismo direktoru radijske postaje. Pisao je o tome zašto je bio u zatvoru. Pisao je o tome kako je počeo slušati njihove emisije.

“Moj se život mijenja prema onome što slušam svakoga dana,” napisao je.

Direktor radijske postaje je bio oduševljen što je Paulo mogao slušati radijski prijenos iz svojeg prvog zatvora. Direktor je živio u blizini tog zatvora i nikad nije mogao uhvatiti signal te postaje.

Kad je započela pandemija bolesti COVID-19, radijska postaja je započela s emitiranjem subotnjih bogoslužja, pa je Paulo slušao propovijedi. U jednoj propovijedi govornik je pozvao ljude da se prijave za proučavanje Biblije. I Paulo je to učinio. Započeo je proučavati Bibliju preko pošte s Anom, volonterkom vjernicom.

Kao znanstvenik, on je bio vrlo znatiželjan učenik i postavljao je mnoga pitanja. Kad je završio s proučavanjem Biblije, htio se krstiti. Njegova je želja bila onemogućena zbog koronarestrikcija i birokracije. Tada je s Anom počeo proučavati Otkrivenje. Nakon toga su uspoređivali knjige Ellen G. White s Biblijom.

Proučavanja se nastavljaju. Ana pokušava pomoći Paulu da postane što samostalniji u proučavanju Biblije. “Želim mu pomoći da razvije vještine koje će mu omogućiti da samostalno proučava Bibliju,” kaže Ana.

Paulo je zamolio Anu da proučava Bibliju s nekoliko drugih zatvorenika. Ana je sretna što može poučavati zatvorenike, ali ona želi da se i Paulo uključi u poučavanje. Ohrabruje ga to što on može proučavati s drugim zatvorenicima. “Želim njega učiniti oruđem na mjestima gdje mi ne možemo dosegnuti ljude osobno,” kaže Ana. Za adventiste u Portugalu je vrlo teško doći u kontakt s ljudima u zatvoru.

Paulo je zabrinut jer smatra kako ne poznaje dovoljno Bibliju da poučava o Isusu. Također smatra kako mu nedostaje moralnog autoriteta da poučava druge jer je, na kraju krajeva, u zatvoru.

Ali Ana ga nastavlja ohrabrivati i on postaje sve opušteniji u vezi s tim. Započeo je proučavanje Biblije s jednim zatvorenikom i redovno razgovara o Isusu s dvoje-troje drugih. I sa svojim psihijatrom razgovara o Isusu. U Portugalu zatvorenici moraju ići na savjetovanja, a mogu tražiti i samostalno savjetovanje.

Paulov psihijatar je ateist. Paulo mu je rekao za Isusa, i on sada dovodi u pitanje svoja uvjerenja. “Kako možeš biti znanstvenik i vjerovati u nešto što znanost ne može dokazati?” pitao je psihijatar. “Sve u što vjeruješ je bajka.”

Sastanci za savjetovanje pretvoreni su u razgovor o vjeri. Paulo osjeća kako ga Sveti Duh vodi. Kaže kako mu na um dolaze riječi koje je proučavao, i koje nije imao namjeru spominjati. Na jednom savjetovanju stavio je izazov pred psi-

hijatra da pročita knjigu *Veliki sukob*, i psihijatar se složio. Paulo mu je ponudio svoj primjerak i psihijatar čita tu knjigu.

Paulo je pisao Ani da život u zatvoru nije lak. Želi promijeniti svoj način prehrane i krstiti se, ali zatvorske zabrane to otežavaju. Ali zahvalan je što može biti u zatvoru. “Vjerujem da mi je zatvor omogućio susret s Isusom; baš ono što mi je trebalo,” piše Paulo. “Gledajući unazad, mogu vidjeti da se sve što se dogodilo odvijalo pod Božjim vodstvom kako bi se moj život promijenio.”

Ana kaže kako je Paulo u zatvoru zato jer je donio loše odluke. Dakle, nije nevin.

“Ipak, vjerujem da je Paulo pozvan da bude Božji pomoćnik na mjestu koje je nama nedostupno,” kaže. “Vjerujem da je on tamo misionar, iako on toga još nije svjestan.”

Obrazovanje, uključujući biblijska proučavanja sa zatvo-
renicima, bitan je način na koji adventistički kršćani dijele Radosnu vijest o Isusovom skorom dolasku u Portugalu. Dio darova trinaeste subote ovoga tromjesečja pomoći će u širenju adventističkog obrazovanja otvaranjem osnovne škole u Setubalu, u Portugalu. Hvala vam na vašim velikodušnim darovima!

Povezno s iskustvom

- ◆ Slike povezane s ovim iskustvom preuzmite na Facebooku: bit.ly/fb-mq.
- ◆ Misijske objave i činjenice o Intereuropskoj diviziji preuzmite na: bit.ly/eud-2023.
- ◆ O adventističkom strateškom planu *I will go* (Ja ću ići) čitajte na IWillGo2020.org.

Zanimljivosti

Stephen N. Haskell (1833.— 1922.) bio je prvi adventistički pastor koji je posjetio Portugal. Haskell je putovao svijetom tijekom 1889. i 1890. godine kako bi istražio povoljne uvjete za osnivanje Adventističke misije, i stigao je u Portugal u srpnju 1889. godine. Haskell je bio zadivljen gradom Lisabonom, posebice stupnjem vjerske slobode u Portugalu, koju je jamčila ustavna monarhija.

3. lipnja 2023.

Zarobljen u alkoholizmu

Portugal

Gabriel je volio piti alkoholna pića. Pio je sve više i više, i njegova žena Luisa se brinula da će postati alkoholičar. Molila se za njega da prestane piti. Željela ga je zaštititi od samoga sebe i željela je zaštititi njihovog malog sina Jorgea.

A zatim su se u njihovim životima odigrali neobični događaji na portugalskom otoku Madeira. Otok je udaljen sat i pol zrakoplovom na jugozapad od Portugala, prema zapadnoj obali Afrike.

Jorge je imao četiri godine i morao je ići u vrtić. Ali nakon nekoliko dana u državnom vrtiću, nije više htio odlaziti tamo.

Plakao je svaki put kad bi ga ostavili u vrtiću. Luisa nije znala što učiniti, a ni Gabriel nije znao što učiniti. Pa je popio piće.

Nekoliko dana kasnije tročlana obitelj putovala je u Funchal, najveći grad na otoku, kako bi obavili neke poslove. Dok je obitelj išla za svojim poslom, Luisa je primijetila privlačnu školu ograđenu ogradom s kovanim vratima.

“Gledaj!” rekla je Gabrielu. “Idemo vidjeti mogu li prihvatiti Jorgea.”

Tročlana obitelj je ušetala kroz otvorena vrata. Trenutak nakon što je mali Jorge stao na posjed vrtića, izjavio je da mu se vrtić sviđa. Vidio je drugu djecu kako se igraju na igralištu. “Ne želim ići u drugi vrtić,” rekao je.

Pogledao je u svoju majku i oca s velikom odlučnošću na svojem malom licu. Lupajući nogama o tlo, vikao je: “Ne želim u drugi vrtić!”

Jorge je upisan u adventistički vrtić. Volio ga je od prvoga dana i nikad nije plakao da hoće ići kući. Luisa je osjećala

olakšanje. Gabriel je osjećao olakšanje pa je popio piće. Luisa se molila Bogu da Gabriel prestane piti alkoholna pića. Prošlo je neko vrijeme i učiteljica je pozvala Luisu da prisustvuje molitvenom sastanku srijedom na drugom katu škole. Luisa je otišla s Jorgeom i svidjelo joj se! Imala je osjećaj da je doživjela dio Neba na Zemlji. Ona i Jorge su ponovno došli na sljedeći molitveni sastanak, i na sljedeći.

Tada je i otac Gabriel počeo odlaziti s njima na molitvene sastanke. Ispunila ga je želja da prestane piti. Želio je mir.

Čeznuo je ostaviti prošlost iza sebe. Ali osjećao se zarobljeno.

Jednoga dana vjernici crkve pozvali su Gabriela i njegovu obitelj na piknik. Po prvi put u životu Gabriel je jeo zdrav obrok, bez alkohola na kraju. Nikad prije nije jeo takvu hranu. Hrana mu se svidjela i pomislio je kako bi to bio dobar način života.

Gabriel i Luisa su se pridružili maloj skupini za proučavanje Biblije. Na Gabrielovo iznenađenje, čitajući Bibliju izgubio je želju za alkoholom. Bio je okružen ljudima koji nisu pili alkohol. Bilo je tako čudno biti na poslu okružen ljudima koji su pili alkohol. Njegovo je srce bilo dirnuto kad je u Bibliji pročitao redak iz 1. Korinćanima 6,19: "Ili zar ne znate? Tijelo vaše hram je Duha Svetoga koji je u vama, koga imate od Boga, te niste svoji." Kako je provodio mnogo vremena s ljudima koji nisu pili, izgubio je svaku želju za pićem.

Luisa je bila presretna što joj je muž prestao piti! Bog je odgovorio na njezine molitve. Gabriel i Luisa su predali svoja srca Isusu i krstili se. Danas je Gabriel starješina crkve, a Luisa je đakonica koja pomaže u dječjem odjelu.

Dan-danas Luisa i Gabriel ne znaju zašto je Jorge plakao u državnom vrtiću i bio sretan u adventističkom vrtiću. Ali jedno je jasno: Zato što je Jorge išao u adventističku školu, život obitelji se promijenio iz korijena.

"Volio bih da sam saznao za crkvu ranije," kaže Gabriel. "Pokazala se kao jako velik blagoslov meni i mojoj obitelji."

Obrazovanje je bitan način na koji Adventistička crkva dijeli Radosnu vijest o Isusovom skorom dolasku u Portugalu. Dio darova trinaeste subote ovoga tromjesečja pomoći će u širenju adventističkog obrazovanja otvaranjem osnovne škole u Setubalu, u Portugalu. Hvala vam na vašim velikodušnim darovima!

Povezno s iskustvom

- ◆ Slike povezane s ovim iskustvom preuzmite na Facebooku: bit.ly/fb-mq.
- ◆ Misijske objave i činjenice o Intereuropskoj diviziji preuzmite na: bit.ly/eud-2023.
- ◆ O adventističkom strateškom planu *I will go* (Ja ću ići) čitajte na IWillGo2020.org.
- ◆ Na karti pokažite gdje se nalazi portugalski otok Madeira.
- ◆ Sljedećeg tjedna pročitajte iskustvo kako je adventističko obrazovanje promijenilo život još jednog člana obitelji Luise i Gabriela — njihovoj baki.

Zanimljivosti

- ◆ Osnovna hrana u Portugalu uključuje ribu, povrće i voće. Jedno od nacionalnih jela je *bacalhau* (sušeni bakalar), uz koji se obično poslužuje krumpir i zeleno povrće, a ponekad grah.
- ◆ Lisabon je bio pogođen jakim potresom i kasnije požarom na Dan svih svetih, 1. studenoga 1755. godine. Tada je poginulo 275.000 ljudi, a 85 posto građevina bilo je uništeno.
- ◆ Podvodna duboka brazda uz obalu Portugala stvara neke od najvećih valova na svijetu. Godine 2011. havajski sur-

fer Garrett McNamara surfao je na valu od dvadeset i četiri metra uz obalu Nazaréa u Portugalu, ostvarujući novi svjetski rekord.

10. lipnja 2023. Ponovno krštena Portugal

Salome je bila krštena kao novorođenče, ali nije slijedila nauk crkve svojih roditelja. Nešto se činilo krivim u vezi s učenjem njezine crkve.

Kako je Salome odrastala, prestala je odlaziti u crkvu. Nije htjela imati ikakve veze s crkvom. Ali još je uvijek vjerovala u Boga i molila Ga za Njegovo vodstvo.

Salome je počela mnogo razmišljati o Bogu kad se njezin četverogodišnji unuk Jorge upisao u adventistički vrtić na portugalskom otoku Madeira. Otok se nalazi sat i pol udaljenosti zrakoplovom, jugozapadno od Portugala prema zapadnoj obali Afrike.

Obitelj nije namjeravala upisati Jorgea u adventistički vrtić. Dječakova majka ga je vodila u državni vrtić nekoliko dana, ali počeo je plakati kad ga je ostavila.

Nitko nije razumio zašto Jorge plače. Njegovi roditelji nisu znali što učiniti. Ni Salome nije znala što učiniti.

Tada je tročlana obitelj otputovala u Funchal, najveći grad na otoku, kako bi obavili neke poslove. Dok je obitelj išla za svojim poslom, primijetili su lijepu školu ograđenu ogradom s kovanim vratima. Ušli su kako bi bolje pogledali.

Trenutak kad je Jorge zakoračio na školsko imanje, izjavio je: "Sviđa mi se ovaj vrtić!"

Vidio kako se druga djeca igraju na igralištu.

"Ne želim ići u drugi vrtić," rekao je.

Pogledao je u svoju majku i oca s velikom odlučnošću na svojem malom licu.

Lupajući nogama o tlo, vikao je: "Ne želim ići u drugi vrtić!"

Jorge je upisan u adventistički vrtić. Učitelji su dopustili Salome da bude uz svojeg unučića prva dva mjeseca, da se uvjeri da će se Jorge dobro priviknuti na vrtić. Njoj se svidao vrtić. Svidjeli su joj se učitelji. Bilo je jasno da se i Jorgeu svidio vrtić. Nikad nije plakao niti molio da ide kući.

Pastor adventističke crkve, koji je imao ured na drugom katu te ustanove, pozvao je Salome da im se pridruži proučavanju Biblije.

“Ne smetaju mi proučavanja Biblije,” rekla je Salome. “Bilo kada mogu doći na proučavanja Biblije; ali neću se ponovno krstiti. Nitko neće ponovno lijevati vodu po mojoj glavi.”

Nije došla na proučavanja Biblije.

Nakon nekog vremena Jorge i njegovi roditelji počeli su prisustvovati molitvenim sastancima svake srijede u školi. A tada su počeli proučavati i Bibliju. Vidjevši da oni proučavaju Bibliju, Salome se složila da i ona dođe. Ali govorila je da se ne želi ponovno krstiti.

“Krštena sam kad sam rođena,” rekla je. “Ne trebam se ponovno krstiti.”

Salome je proučavala Bibliju s vjernicom crkve imenom Ana. Na početku prvog sastanka proučavanja Biblije, Ana je pognula glavu i molila za Božju prisutnost. Na kraju proučavanja Ana je upitala: “Želiš li da se opet pomolimo?”

Salome je odmahнула glavom. Bilo je to njezino prvo proučavanje Biblije i nije bila sigurna što osjeća u vezi s tim.

Ana je ponudila da umjesto toga pjevaju pjesmu, i Salome se složila. Ana je nasumce otvorila pjesmaricu i držala je tako da su ona i Salome mogle zajedno pjevati.

Ana je započela pjesmu: “Ja sam lončar, a ti si glina...”

U istom času Salome se rasplakala. Pokušala je, ali nije uspjela otpjevati niti riječi.

Iznenadena, Ana je stala s pjevanjem. Ustala je i pružila Salome veliki zagrljaj.

“Nemoj plakati,” rekla je.

Pjesma je imala značenje za Salome. Objasnila je Ani kako je pjesma koju je ona nasumično odabrala bila pjevana na ispraćaju njezine majke. I Ana je zaplakala. Dvije žene su zajedno plakale.

Salome je nastavila biblijska proučavanja s Anom. Saznala je za Isusov primjer krštenja uronjavanjem. Vidjela je kako Biblija ne naučava krštenje novorođenčadi. Počela je dolaziti na molitvene sastanke sa svojim unukom i njegovim roditeljima. Tada su njegovi roditelji izjavili kako se žele krstiti.

Dva tjedna prije krštenja, Salome je nazvala Anu. “Voljela bih razgovarati s pastorom,” rekla je.

Ana je pretpostavila što je Salome na pameti.

“Želiš li učiniti ono što mislim da želiš učiniti?” upitala je.

Pastor je bio iznenađen što se Salome željela krstiti, nakon što je duugo uporno tvrdila da se ne treba ponovno krstiti. Predložio joj je da razmisli o odluci.

Salome se krstila pet mjeseci kasnije.

Danas Salome služi u odjelu žena u mjesnoj adventističkoj crkvi. Jorgeov tata je starješina crkve, a njegova majka je đakonica. Jorge se krstio s dvanaest godina.

Do dan danas Salome ne razumije zašto je Jorge plakao u državnom vrtiću, a bio sretan u adventističkom. Ali jedno je jasno: zato što je Jorge pohađao adventistički vrtić, njezin se život u potpunosti promijenio.

“Sveti Duh je dotaknuo moje srce,” kaže Salome. “To je bio trenutak kad sam znala da se želim krstiti.”

Obrazovanje je bitan način na koji Adventistička crkva dijeli Radosnu vijest o Isusovom skorom dolasku u Portugalu. Dio darova trinaeste subote ovoga tromjesečja pomoći će u širenju adventističkog obrazovanja otvaranjem osnovne škole u Setubalu, u Portugalu. Hvala vam na vašim velikodušnim darovima!

Povezno s iskustvom

- ◆ Slike povezane s ovim iskustvom preuzmite na Facebooku: bit.ly/fb-mq.
- ◆ Misijske objave i činjenice o Intereuropskoj diviziji preuzmite na: bit.ly/eud-2023.
- ◆ O adventističkom strateškom planu *I will go* (Ja ću ići) čitajte na IWillGo2020.org.
- ◆ Pokažite na karti gdje se nalazi portugalski otok Madeira.

Zanimljivosti

Knjižara Bertrand u Lisabonu je najstarija knjižara na svijetu. Otvorena je davne 1732. godine, što je čini starom 291 godinu.

17. lipnja 2023.

Tajnoviti čovjek na biciklu

Portugal

Vera je proučavala Bibliju sa starijim bračnim parom, Anom i Pedrom, koji nisu znali čitati niti pisati. Njihov sin Benvenuto pomagao je u proučavanjima. Čitao im je biblijske retke naglas i zapisivao njihove odgovore.

U zabačenom gradiću od stotinu ljudi u srednjem dijelu Portugala nije bilo adventista. Stanovnici gradića bili su jednostavni i iskreni. I nisu nikad putovali dalje od najbližeg mjesta, koje je zapravo bilo dosta udaljeno. Vera je bila poslana u taj gradić da radi kao misionarka godinu dana.

Ana i Pedro su imali više od sedamdeset godina. Nešto u vezi s njima zaokupilo je Verinu pozornost. Kad su biblijska proučavanja obuhvatila temu o suboti, Ana je spremno prihvatila biblijsko učenje da je subota sedmi dan u tjednu. “Da, da, ja znam da je to istina,” rekla je. Vera je bila iznenađena. Ljudi u njihovom selu naginjali su tradicionalnim vjervanjima.

Tjedan dana kasnije, biblijska proučavanja su se okrenula temi čistog i nečistog mesa iz Levitskog zakonika 11.

“Da, da, ja znam da je to istina,” rekla je Ana.

Verino je iznenađenje raslo. Nije mogla šutjeti.

“Kako znate da je to istina?” upitala je. Ana je objasnila da je prije više od šezdeset godina, kad je još bila djevojka, došao neki čovjek na biciklu u njezin gradić u subotu poslijepodne.

Posjetitelj je došao na gradski glavni trg i propovijedao svakome tko je htio slušati. Među onima koji su slušali bio je Anin otac. Saslušao je, a onda došao kući da provjeri u svojoj Bibliji govori li čovjek istinu.

Za razliku od svoje kćeri, on je znao čitati.

Čovjek na biciklu dolazio je subotu za subotom. Anin otac slušao je svake subote i uspoređivao ono što je čuo s onim što piše u njegovoj Bibliji. Primijetio je da čovjek govori samo biblijske istine. Mnogo puta je rekao mladoj Ani: "Sada je sedmi dan, subota. Znaš, ne bismo trebali jesti nečisto meso."

Vera je bila oduševljena svjedočenjem o adventističkom propovjedniku. Zbog njegovog propovijedanja mnogo desetljeća ranije, ona nije morala uvjeravati Anu u ništa iz Biblije. Ana je znala da je ono što čuje istina, jer je čula istu istinu od svojega oca. Biblijska proučavanja s Verom jednostavno su potvrdila očeve riječi.

Vera je osjećala poniznost nakon ovog iskustva. Osjećala je da joj Isus govori: "Tu se obistinjuje izreka: 'Jedan sije, drugi žanje.' Ja vas poslah žeti ono oko čega se niste trudili; drugi su se trudili, a vi ste ušli u trud njihov." (Ivan 4,37.38)

Vera je uživala gledati kako se Ana i Pedro krste zbog propovijedi koje je propovijedao stranac mnogo godina ranije. Njihov sin, Benvenuto, također se krstio.

Vera nikad neće zaboraviti na Anu i Pedra. Njihova biblijska proučavanja bila su početak njezinog misionarskog rada i iskustvo je ojačalo njezinu vjeru. Kad god svjedoči o Bogu, ne brine se ako ne vidi trenutne rezultate. Njezina je zadaća posijati sjeme i ostalo prepustiti Bogu.

"Nadam se da ću upoznati čovjeka na biciklu na Nebu," kaže Vera. "Reći ću mu: 'Gledaj, posao koji si ti obavio nije bio uzalud. Pogledaj te ljude koji su se krstili zbog tebe!'"

Obrazovanje, uključujući biblijska proučavanja u nedostupnim mjestima, bitan je način na koji Adventistička crkva dijeli Radosnu vijest o Isusovom skorom dolasku u Portugalu. Dio darova trinaeste subote ovoga tromjesečja, koji će se skupljati sljedeće subote, pomoći će u širenju adventističkog obrazovanja otvaranjem osnovne škole u Setubalu, u Portugalu. Hvala vam na vašim velikodušnim darovima!

Povezno s iskustvom

- ◆ Slike povezane s ovim iskustvom preuzmite na Facebooku: bit.ly/fb-mq.
- ◆ Misijske objave i činjenice o Intereuropskoj diviziji preuzmite na: bit.ly/eud-2023.
- ◆ O adventističkom strateškom planu *I will go* (Ja ću ići) čitajte na IWillGo2020.org.
- ◆ Podsjetite sve da će se dar trinaeste subote prikupljati sljedeće subote. Darovi trinaeste subote ići će izravno za pet projekata iz četiri države Intereuropske divizije.

Zanimljivosti

- ◆ Portugal je najveći proizvođač pluta u svijetu: proizvodi gotovo 100.000 tona pluta svake godine. Pluto se oblikuje, između ostalog, u čepove za boce i toplinske izolacije za kuće. Glavni uvoznici portugalskog pluta su Njemačka, Velika Britanija i Sjedinjene Američke Države.
- ◆ Vrijeme u Portugalu je uglavnom vruće. Država je poznata po najvišem broju sunčanih sati u Europi. Neki dijelovi imaju gotovo tristo sunčanih dana u godini.

24. lipnja 2023.

Misijsko polje kod kuće

Portugal

Victor i Eunice su čeznuli služiti Bogu kao adventistički misionari u dalekim zemljama, kao što su Angola i Mozambik. Ali revolucija u njihovoj matičnoj državi, 1974. godine, prekinula je njihove snove.

Stvari međutim nisu bile kakve su se činile. Kad je portugalska vojska svrgnula autoritarnu vladu, zakoni su se promijenili. Po prvi puta je Adventistička crkva mogla otvarati škole u Portugalu. Revolucija je otvorila novo misijsko polje — kod kuće.

Tijekom mjeseci nakon revolucije, Victoreva i Euniceina crkva je bila privučena savjetom Ellen G. White o obrazovanju. Čitali su: “U svim našim crkvama, i gdje god postoji skupina vjernika, trebale bi se osnivati škole. U tim bi školama trebali poučavati učitelji s istinskim misionarskim duhom. Djecu treba poučavati da budu misionari. Učitelji u poučavanju ne bi trebali učiti adventističku djecu samo znanosti, već ih trebaju poučavati i Svetom pismu. Te škole, osnovane na različitim mjestima, vođene muškarcima i ženama koji se boje Boga, kako slučaj zahtjeva, trebale bi biti građene na istim načelima koje su slijedili proroci.” (*Review and Herald*, 2. srpnja 1908.)

Njihova je crkva odlučila osnovati školu.

Eunice, koja je radila u državnoj školi kao učiteljica, i koja je bila adventistica četvrtog naraštaja, prihvatila je poziv da poučava u školi izvan grada Porta.

Njezina odluka bio je velik korak u vjeri. Adventistička crkva nije nikad prije vodila školu u Portugalu, i sve je trebalo započeti od ništice.

“Bilo je to kao da idemo u Angolu u misijsko polje,” kaže Eunice. “Nismo mogli ništa slijediti, sve je bilo novo.”

Vjernici crkve kupili su zemljište za školu. Prva generacija učenika upisana je 1975. godine. Prvi učenici, djeca mjesne crkve, koristili su malu učionicu.

Broj upisanih je rastao kako je škola napredovala. Roditelji adventisti iz drugih crkava počeli su slati svoju djecu u školu. Također su i utjecajne obitelji, koje nisu bile adventističke, upisale svoju djecu. Među njima su bila i djeca vlasnika mjesne ljekarne i gradonačelnika.

Eunice je predavala u školi sve do odlaska u mirovinu. Victor, koji je radio dvadeset i jednu godinu u proizvodnji električnih motora, vratio se u školu i postao učitelj. I on i Eunice služili su kao ravnatelj i ravnateljica škole u različita vremena.

Tijekom godina prva adventistička škola u Portugalu obrazovala je mnogo djece da razmišljaju i djeluju misijski, uključujući i predsjednika unije, četrnaest pastora i četiri literarna evanđelista.

Victor i Eunice radovali su se vidjevši kako djeca predaju svoja srca Isusu krštenjem.

Jedna od njihovih najdražih uspomena je ona na starijeg učenika, mladića od osamnaest godina, koji je došao u školu iz neadventističkog doma. Sprijateljio se s mladom adventisticom koja je radila kao volonterka u školi. Njih su dvoje počeli izlaziti i kasnije su se vjenčali. Danas su njih dvoje vjerni članovi crkve i imaju dvije odrasle kćeri, od kojih je jedna liječnica, a druga voditeljica izviđača.

Victor se sjeća vremena kad ga je grad htio pohvaliti za njegov doprinos obrazovanju. Gradski oci su htjeli imenovati ulicu po njemu. "Ne, ne," rekao im je Victor. "Ne trebam to. Ne želim se isticati. Više bih volio kad biste ulicu nazvali po školi."

Tako jedna gradska ulica nosi ime u čast adventističke škole. Victor i Eunice su sada u svojim sedamdesetima. Gledajući unatrag, sretni su što su odgovorili na poziv da budu misionari kod kuće.

“Onda smo razmišljali o odlasku u Angolu ili Mozambik kao misionari,” kaže Victor. “Ali zbog revolucije nismo mogli ići. Tada smo shvatili da je i tu misijsko polje. Škola i poučavanje oduvijek su bili moja misija.”

Eunice se sjeća razgovora koji je Isus vodio sa svojih dvanaest učenika nakon što je mnogo ljudi odlučilo da Ga više neće slijediti. “Reče stoga Isus dvanaestorici: ‘Da možda i vi ne kanite otići?’ Odgovori mu Šimun Petar: ‘Gospodine, kome da idemo? Ti imaš riječi života vječnoga!’” (Ivan 6,67.68)

Eunice se slaže s Petrom.

“Koga ću slijediti ako ne Isusa?” kaže ona. “Ako me želi u adventističkoj crkvi, onda je to mjesto na koje ću ići.”

Obrazovanje je bitan način na koji Adventistička crkva dijeli Radosnu vijest o Isusovom skorom dolasku u Portugalu. Dio darova ove subote pomoći će u širenju adventističkog obrazovanja otvaranjem osnovne škole u Setubalu, u Portugalu. Darovi trinaeste subote pomoći će u pet projekata u četiri države. Hvala vam na vašim velikodušnim darovima!

Povezno s iskustvom

- ◆ Slike povezane s ovim iskustvom preuzmite na Facebooku: bit.ly/fb-mq.
- ◆ Misijske objave i činjenice o Intereuropskoj diviziji preuzmite na: bit.ly/eud-2023.
- ◆ O adventističkom strateškom planu *I will go* (Ja ću ići) čitajte na IWillGo2020.org.
- ◆ Podsjetite sve kako su njihovi darovi namijenjeni širenju Božje riječi diljem svijeta i da jedna četvrtina darova trinaeste subote ide izravno kao pomoć za pet projekata u četiri države Intereuropske divizije.
- ◆ Prije ili nakon dijeljenja iskustva, iskoristite kartu svijeta kako biste pokazali četiri države u Intereuropskoj diviziji:

Portugal, Francusku, Švicarsku i Rumunjsku — koje će primiti darove trinaeste subote. Možete preuzeti i misijsku kartu s projektima na Facebooku: bit.ly/fb-mq.

- ◆ Puna imena ljudi ovoga iskustva su Victor i Eunice Alves, a puno ime škole je Colégio Adventista de Oliveira do Dour, također poznata i pod akronimom CAOD.

Budući projekti

Darovi trinaeste subote sljedećeg tromjesečja bit će upotrijebljeni u dvama projektima u Transeuropskoj diviziji:

- ◆ Središte utjecaja u Rigi, Latvija.
- ◆ Kamp za mlade u Zelenici, Crna Gora.

Njiva je svijet

“Prolazeći uz Galilejsko more, ugleda dva brata, Šimuna zvanog Petar i brata mu Andriju, gdje bacaju mrežu u more; bijahu ribari. I kaže im: ‘Hajdete za mnom, učinit ću vas ribarima ljudi!’ Oni brzo ostave mreže i pođu za njim. Pošavši odande, ugleda druga dva brata, Jakova Zebedejeva i brata mu Ivana: u lađi su sa Zebedejem, ocem svojim, krpali mreže. Pozva i njih. Oni brzo ostave lađu i oca te pođu za njim.” (Matej 4,18-22)

www.AdventistMission.org

www.adventisti.hr

www.znaci-vremena.com